DOMSTOLENS DOM (fjärde avdelningen)

den 25 oktober 2007 *

I mål C-427/05,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Commissione tributaria regionale di Genova (Italien) genom beslut av den 31 januari 2005, som inkom till domstolen den 1 december 2005, i målet

Agenzia delle Entrate — Ufficio di Genova 1

mot

Porto Antico di Genova SpA,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna G. Arestis (referent), R. Silva de Lapuerta, E. Juhász och J. Malenovský,

* Rättegångsspråk: italienska.

generaladvokat: J. Mazák,
justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 februari 2007,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Porto Antico di Genova SpA, genom I. Vigliotti, avvocato,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av M. Massella Ducci Teri, avvocato dello Stato,

— Frankrikes regering, genom G. de Bergues och J.-C. Gracia, båda i egenskap av ombud,

— Irland, genom D. O'Hagan och N. O'Hanlon, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. Aston, SC,

— Nederländernas regering, genom H.G. Sevenster och P. van Ginneken, båda i egenskap av ombud,

— Sveriges regering, genom A. Kruse, i egenskap av ombud,

— Förenade kungarikets regering, genom C. White, i egenskap av ombud, biträdd av J. Stratford, barrister,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom E. Traversa och L. Flynn, båda i egenskap av ombud, biträdda av A. Colabianchi, avvocato,

och efter att den 8 maj 2007 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 21.3 andra stycket i rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet (EGT L 374, s. 1), i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 (EGT L 193, s. 20; svensk specialutgåva, område 14, volym 1, s. 30) (nedan kallad förordning nr 4253/88).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Agenzia delle Entrate — Ufficio di Genova 1 (uppbördskontoret i Genua 1) (nedan kallat uppbördskontoret) och bolaget Porto Antico di Genova SpA (nedan kallat Porto Antico) till följd av ett avslag på en ansökan från detta bolag om återbetalning av belopp som det erlagt för år 2000 som inkomstskatt för juridiska personer och regional produktionsskatt.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapslagstiftningen

3 Artikel 21.3 andra stycket i förordning nr 4253/88, med rubriken "Betalningar", hade följande lydelse:

"Betalningarna skall göras till de slutliga stödmottagarna utan innehållande av belopp och utan dröjsmål* som kan reducera det stödbelopp som de har rätt till." [*I enlighet med terminologin i andra språkversioner av förordningen används nedan uttrycket "utan avdrag" i stället för "utan dröjsmål". Övers. anm.]

Den nationella lagstiftningen

4 I artikel 55.3 i det av republikens president utfärdade dekretet nr 917 av den 22 december 1986 (ordinarie tillägget till GURI nr 302 av den 31 december 1986) (nedan kallat presidentdekret nr 917/86), i den lydelse som är tillämplig i målet vid den nationella domstolen, föreskrevs följande:

"Som extraordinära intäkter anses även:

a) ...

b) inkomst i form av kontanter eller in natura och som avser stöd eller gåvor, med undantag av de betalningar som avses i artikel 53.1 e och f och betalningar för inköp av avskrivningsbara tillgångar, oberoende av vilken slags finansiering som används. Sådan inkomst skall räknas med i intäkterna för antingen det beskattningsår då de erhållits eller, enligt den linjära metoden, för det beskattningsår då de erhållits samt de därpå följande beskattningsåren, men inte för mer än fyra beskattningsår efter erhållandet. ..."

Tvisten i målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

5 Av beslutet om hänskjutande framgår, när det gäller inkomstskatten för juridiska personer och den regionala produktionsskatten, att Porto Antico för år 2000 valde att i enlighet med artikel 55.3 b i presidentdekret nr 917/86 i sin självdeklaration redovisa de stöd som utbetalats från gemenskapens strukturfonder och av regionen Ligurien inom ramen för programperioden 1994–1999.

6 Porto Antico ansåg sig felaktigt ha inkluderat nämnda stöd vid beräkningen av sin skattepliktiga inkomst för år 2000 och begärde därför den 22 april 2002 omprövning vid uppbördskontoret med yrkande om återbetalning av de belopp som detta bolag enligt sin mening hade erlagt felaktigt. I begäran om omprövning hävdade bolaget

att artikel 55.3 b i presidentdekret nr 917/86 strider mot bestämmelserna i artikel 21.3 andra stycket i förordning nr 4253/88.

7 På grund av uppbördskontorets underlåtenhet att agera, något som kunde tolkas som ett implicit beslut att avslå Porto Anticos begäran, väckte den senare talan vid Commissione tributaria provinciale di Genova som, i dom av den 10 april 2003, biföll bolagets yrkande och fastställde att de av bolaget felaktigt inbetalda beloppen skulle återbetalas.

8 Uppbördskontoret överklagade den 10 mars 2004 nämnda dom till Commissione tributaria regionale di Genova. Denna domstol fann det vara oklart huruvida artikel 55.3 b i presidentdekret nr 917/86 är förenlig med förordning nr 4253/88, och beslutade därför att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till EG-domstolen:

"1) Är artikel 55 i [presidentdekret nr 917/86] (i dess lydelse av år 2000), enligt vilken gemenskapsrättsligt stöd skall beaktas vid fastställandet av beskattningsunderlaget för inkomstskatt, förenlig med bestämmelsen i artikel 21.3 [andra stycket] i förordning [nr 4253/88] enligt vilken stöd från gemenskapen skall beaktas vid beräkningen av den skattepliktiga inkomsten?

2) Om ovannämnda bestämmelser skall anses oförenliga, gäller denna bedömning endast sådana stöd som utbetalas av gemenskapsorgan eller gäller den även det stöd som anges i det samlade programdokumentet och som utbetalas av nationella organ?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

9 Den hänskjutande domstolen har ställt sin första fråga för att få klarhet i huruvida artikel 21.3 andra stycket i förordning nr 4253/88 skall tolkas så, att den utgör hinder för en sådan nationell skattelagstiftning som artikel 55.3 b i presidentdekret nr 917/86, enligt vilken stöd som betalats ut från gemenskapens strukturfonder skall beaktas vid fastställandet av den skattepliktiga inkomsten.

10 Domstolen erinrar inledningsvis om att även om frågor om direkta skatter tillhör medlemsstaternas behörighet skall dessa enligt fast rättspraxis inte desto mindre iaktta gemenskapsrätten när de utövar denna sin behörighet (dom av den 11 augusti 1995 i mål C-80/94, Wielockx, REG 1995, s. I-2493, punkt 16, och av den 7 september 2004 i mål C-319/02, Manninen, REG 2004, s. I-7477, punkt 19). Den nationella lagstiftningen får bland annat inte hindra funktionen av den mekanism som inrättats genom förordning nr 4253/88 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 1981 i de förenade målen 36/80 och 71/80, Irish Creamery Milk Suppliers Association m.fl., REG 1981, s. 735, punkt 15; svensk specialutgåva, volym 6, s. 29).

11 I artikel 21.3 andra stycket föreskrivs i detta avseende att "[b]etalningarna skall göras till de slutliga stödmottagarna utan innehållande av belopp och utan [avdrag] som kan reducera det stödbelopp som de har rätt till".

12 Av denna bestämmelses ordalydelse framgår klart att det inte är tillåtet att ta ut några pålagor på de stöd som strukturfondernas stödmottagare har beviljats. Det skall konstateras att nyssnämnda formulering inte utesluter att den inkomst som nämnda stöd utgör del av, enligt presidentdekret nr 917/86, kan bli föremål för beskattning.

13 Det skall påpekas att domstolen redan har tagit ställning angående räckvidden av artikel 21.3 andra stycket i förordning nr 4253/88, när det gäller belopp som betalats ut i form av stöd från utvecklingssektionen inom Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ). Domstolen har nämligen slagit fast att det förbud mot innehållande som avses i denna bestämmelse inte får ges en strikt formell tolkning så att det endast avser innehållande som faktiskt skett vid betalningarna och att förbudet mot varje form av innehållande därför oundgängligen måste anses omfatta alla pålagor som har ett direkt och inre samband med de utbetalda beloppen (se dom av den 5 oktober 2006 i mål C-84/04, kommissionen mot Portugal, REG 2006, s. I-9843, punkt 35).

14 Av detta följer att frågan, huruvida artikel 21.3 andra stycket i förordning nr 4253/88 utgör hinder för en sådan lagstiftning som den som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, skall avgöras genom en prövning av om det skatteuttag som föreskrivs i presidentdekret nr 917/86 har ett direkt och inre samband med utbetalningen av det stöd som gemenskapernas strukturfonder beviljat.

15 Som generaladvokaten påpekade i punkt 28 i sitt förslag till avgörande utgör de gemenskapsstöd som Porto Antico har tagit emot en del av bolagets tillgångar som, eventuellt tillsammans med andra inkomster, beaktas vid beräkningen av beskattningsunderlaget för inkomstskatt. Detta belopp beskattas alltså i enlighet med det allmänna system som inrättats genom nämnda presidentdekret på samma sätt som Porto Anticos övriga inkomster.

16 Det skall emellertid konstateras att den beskattning som föreskrivs i presidentdekret nr 917/86 inte påverkas av huruvida gemenskapsstödet som har utbetalats till Porto Antico existerar eller ej. Nämnda beskattning utgör inte ett skatteuttag som är specifikt knutet till det finansiella stöd som detta bolag åtnjutit, utan tillämpas på bolagets samtliga inkomster utan åtskillnad.

17 Det kan följaktligen inte hävdas att det skatteuttag som är i fråga i målet vid den nationella domstolen, sådant det stadgas i nämnda presidentdekret, utgör ett innehållande av belopp eller ett avdrag i den mening som avses i artikel 21.3 andra stycket i förordning nr 4253/88, som reducerar de belopp som gemenskapens strukturfonder betalat ut och har ett direkt och inre samband med dessa, även om det som Porto Antico har hävdat är möjligt att exakt bestämma hur stor den nationella skatten blir på dessa belopp.

18 Härav följer att de innehållanden av belopp eller avdrag som leder till en reducering av det gemenskapsstöd som mottagaren erhåller, vilka saknar direkt och inre sammanhang med detta stöd — i likhet med dem som ett sådant skatteuttag som det som föreskrivs i presidentdekret nr 917/86 innebär — inte hindrar en faktisk tillämpning av den ordning som inrättats genom förordning nr 4253/88, varför denna förordning inte utgör hinder för sådana innehållanden av belopp eller avdrag.

19 I motsats till vad Porto Antico har hävdat kan för övrigt de skillnader som finns mellan mottagarna av medel från strukturfonderna, på grund av att beskattningen av gemenskapsstöd sker efter olika skattesatser i medlemsstaterna, inte anses strida mot likabehandlingsprincipen, enligt vilken lika situationer inte får behandlas olika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling (se, bland annat, dom av den 12 juli 2001 i mål C-189/01, Jippes m.fl., REG 2001, s. I-5689, punkt 129, och av den 12 september 2006 i mål C-479/04, Laserdisken, REG 2006, s. I-8089, punkt 68).

20 För att så skall vara fallet krävs nämligen att mottagarna av gemenskapsstöden befinner sig i lika situationer. Så kan dock inte vara fallet när mottagarna erhåller dessa stöd i en socioekonomisk kontext som är specifik för respektive medlemsstat och när objektiva olikheter mellan medlemsstaternas lagstiftningar består på området, på grund av att fastställandet av den skattepliktiga inkomsten inte har harmoniserats inom gemenskapen, något som oundvikligen medför sådana skillnader mellan nämnda mottagare.

21 Med beaktande av vad som anförts ovan skall den första frågan besvaras så att artikel 21.3 andra stycket i förordning nr 4253/88 skall tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell skattelagstiftning, såsom artikel 55.3 b i presidentdekret nr 917/86, enligt vilken stöd från gemenskapens strukturfonder skall beaktas vid fastställandet av den skattepliktiga inkomsten.

Den andra frågan

22 Med hänsyn till svaret på den första frågan saknas anledning att besvara den andra fråga som den hänskjutande domstolen har ställt.

Rättegångskostnader

23 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (fjärde avdelningen) följande:

Artikel 21.3 andra stycket i förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om

strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 skall tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell skattelagstiftning, såsom artikel 55.3 b i presidentdekret nr 917/86, enligt vilken stöd från gemenskapens strukturfonder skall beaktas vid fastställandet av den skattepliktiga inkomsten.

Underskrifter